

ba til en Statsfag. Nei, lad os betragte Theatret som enhver anden Industri, der understøttes indenfor en vis Grændse af Staten, saaledes at, naar der kommer en Kunstner til Ministeren, der vil tale med ham om denne Sag, denne da kan sige: Tal med mig om Theatrets Tilskud, med Andet har jeg ikke at gjøre; han gaæer da fri og hans Stilling er langt naturligere. Jeg kan ogsaa huske, at dengang Theatret for en kort Tid paa en vis Maade laa under Indenrigsministeriet, idet Indenrigsministeren tillige fungerede som Cultusminister, kom der Rolighed ind i Theatrets Forhold, hvorimod der senere, da maaskee den nidkjæreste Mand, der har været i Spidsen for Cultusministeriet i den Henseende, arbejdede virksomt for Theatrets Udvikling, kun kom fuldkommen Adspjaltelse og Oprør, og han fik langt fra den Roes, derfor af alle Vedkommende, som han fortjente.

Jeg skulder at gjøre opmærksom paa, hvilke Punkter det forekommer mig, naar jeg gaæer ud fra mig selv, der maa skjære den i Samvittigheden, som paatager sig paa een gang at være Minister for Monarchiet og Kongeriget. Der er for det Første § 4 i Grundlovsindskrænkningensloven; hvad siger den? Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse det. Den siger: „Kongerigets særlige Udgifter ere de, der vedkomme dets særlige Anliggender, saavel som den paa Kongeriget falvende Andeel af det Beløb, hvormed de for det hele Monarchiælles Udgifter maatte overfiske de for Monarchiets fælles Indtægter“; nu kommer den Passus, som for mig er den anstødelige, den lyder saaledes: „Denne Andeel af de fælles Statsudgifter skal udredes til den Tid, de forfalde, og, i Tilfælde af Forsømmelse heraf, forlods fradrages Kongerigets særlige Indtægter.“ Nu er det jo aabenbart Kongerigets Finantsministers Pligt at paasee, at denne Forsaldstid ikke indtræder før saa seent som muligt, og naar er det efter den tidligere Bestemmelse? Naar det er godtgjort, at de fælles Indtægter ikke mere række til at dække de fælles Udgifter; det er Kongerigets Finantsministers Pligt. Monarchiets Finantsminister er det derimod, og maa det naturligtvis være om at gjøre, efter som han styres paa forskjellige Landsdeles

Begne, at inddrive disse Indtægter saa tidlig som muligt. Her er altsaa efter min Mening en fuldstændig Modsetning mellem de to Personer. Nu vil man maaskee svare mig: Ja, men hidtilbids har dette Problem ikke været løst; dertil siger jeg: Ja, desværre! og hvorfor har det ikke været løst? Fordi vore politiske Forhold have været af saadan Natur, at dette Thing og Rigsdagen i det Hele have maattet være tilbageholdende ligeoverfor de feilagtige Former, som man har fulgt fra andre Sider, og deels ogsaa fra Regjeringens Side. Men nu siger jeg: det er ubilligt og urigtigt af Regjeringen, at den vil forsøge paa at benytte disse uheldige Tider imod os, og det gjør den i dette Dieblik, det ligger i den samme Mandes Haand at bestemme Forsaldstiden og tage Pengene. Ja, det kan ikke afgjøres ved en Rysten paa Hovedet; jeg veed meget godt, at man siger, at det kan bevises igjennem Regnskabsbøgerne, og at man kan see det, naar Regnskabsrevisionen finder Sted; men jeg svarer: Hvilken Regnskabsrevision kan see det? Den Regnskabsrevision, som vi have at forlade os paa, nemlig Statsrevisionen, kan ikke see det, idet nemlig Bøgerne for Fællesmonarchiet, som opløse, til hvilken Tid man har havt Behov for Differentien, ikke ere gjorte tilgjængelige for den, og Revisionen for de fælles Anliggender er et Luftcastel, den kan heller ikke see det, altsaa der forsvinder Controllen, der lever man paa Tro og Love; men det skal man ikke gjøre, hverken med Hensyn til Personer eller med Hensyn til Ting. En anden Grund, som bringer mig til at optræde, som jeg gjør, er allerede tildeels anført, at nemlig Ansvarligheden forsvinder. Jeg taler ikke om den juridiske Ansvarlighed, deels fordi jeg i Sager af denne Natur, som bekjendt, ikke agter den stort, ikke fordi det jo kan røgtes redeligt, men fordi man sjelden kan være tjent med at betjene sig af dette Middel, men det er den politiske Ansvarlighed, som jeg holder mig til. Vi kunne kun have ansvarlig for os en halv Mand; men en halv Mand er i Virkeligheden en død Mand, og derfor er Ansvarligheden død for os. Man slække Finantsministeren over, fra nedad eller tværs over Livet, saa bliver der ingen Stump tilbage, vi kunne være tjent med,